

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

Διαχείριση νερού στην Αττική

Στην εκδήλωση για τα 100 χρόνια ΕΥΔΑΠ, η οποία έλαβε χώρα πριν μερικούς μήνες, η κυβέρνηση δια στόματος του Υπουργού Ενέργειας και Περιβάλλοντος, με παρουσία του ίδιου του Πρωθυπουργού, εξήγγειλαν μία σειρά από μέτρα για την αντιμετώπιση της «λειψυδρίας» στην Αττική, τα οποία κατηγοριοποιούνται σε 7 «άξονες στρατηγικής δράσης». Το ύψος της επένδυσης ξεκίνησε από τα 2.5 δις ευρώ, για να αυξηθεί σιωπηρά πριν μερικές εβδομάδες σε 3.5 δις σύμφωνα με διάφορα άρθρα στον Τύπο. Με βάση αυτή την εξαγγελία, η Αττική κηρύχτηκε λίγες εβδομάδες μετά την φιέστα στην ΕΥΔΑΠ σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης λόγω «λειψυδρίας».

Το γεγονός αυτό από μόνο του, ότι δηλαδή πρώτα μοιράζονται τα διάφορα κονδύλια από τα ταμεία που έχουν προκύψει από τα ματωμένα πλεονάσματα του λαού, και στη συνέχεια βαφτίζεται ως «ανάγκη», είναι αποκαλυπτικό για τον τρόπο που άρχουσα τάξη συνολικά αντιμετωπίζει την ανάπτυξη και την κατασκευή των έργων υποδομής.

Πρώτος σταθμός αυτών των γιγαντιαίων επενδύσεων είναι το άμεσο έργο του «Εύρυτου» των 500εκ. ευρώ, στο οποίο προβλέπεται μερική εκτροπή μέσω σήραγγας των ποταμών Κρικελιώτη και Καρπενησιώτη, στον τεχνητό ταμιευτήρα του Ευήνου. Δεύτερος σταθμός είναι η κατασκευή μονάδων αφαλάτωσης. Μεγάλη έμφαση δόθηκε επίσης και στην αναδιάρθρωση του θεσμικού πλαισίου των εταιριών ύδρευσης, με κύριο όχημα την ΕΥΔΑΠ και την ΕΥΑΘ, με στόχο την περαιτέρω διεύθυνση των ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων στη λειτουργία εν λόγω εταιριών και την περαιτέρω εμπορευματοποίηση του νερού.

Αλλά για να φτάσουμε στο σημείο της εξαγγελίας των επενδύσεων-μαμούθ για το νερό και την προκήρυξη ενός ειδικού, δηλαδή πιο ελαστικού, καθεστώτος που αφορά την αδειοδότηση αυτών των έργων, προϋπήρξε μία εκστρατεία με στόχο την εξαπάτηση της κοινής γνώμης. Κλείνουμε σχεδόν δύο χρόνια από τα εκτενή ρεπορτάζ περί λειψυδρίας στην Αθήνα, τους τρομοκρατικούς πηχυαίους τίτλους ότι εμφανίστηκε το χωριό Κάλλιο στο Μόρνο (το οποίο εμφανίζεται κάθε λίγα χρόνια), την αντίστροφη μέτρηση για το πόσες ημέρες επαρκεί το νερό στην Αθήνα «αν δε βρέξει», ενώ φυσικά όλα συνδέθηκαν και με την περίφημη «κλιματική κρίση».

Τα γυρίσματα του καιρού όμως και οι αυξημένες βροχοπτώσεις της φετινής χρονιάς ανάγκασαν τους διάφορους «ειδικούς» σε αναδίπλωση, πολλές φορές με κωμικοτραγικά αποτελέσματα. Την ώρα που ο ταμιευτήρας του Ευήνου υπερχειλίζει και ο ταμιευτήρας του Μόρνου ξεπερνούσε τα 400 εκ κυβικά μέτρο νερού, οι διάφοροι «ειδικοί» ανέλυσαν στα διάφορα πάνελ για το πως «δραπετεύει» το νερό από τους ταμιευτήρες σε περίπτωση καταιγίδας...

Σε αυτό το σημείο θα πρέπει να τοποθετηθούμε ως τεχνικός κόσμος, καταρχάς υπενθυμίζοντας κάποιους ορισμούς. Η ανομβρία, ή αλλιώς μετεωρολογική ξηρασία, είναι ένα φυσικό φαινόμενο που έχει να κάνει με την έλλειψη βροχής σε μία περιοχή. Η λειψυδρία από την άλλη μεριά έχει να κάνει με το κατά πόσο υπάρχουν οι υποδομές για να καλύψουν τη ζήτηση σε νερό από την κοινωνία. Είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα ότι εξαιρετικά ξηρές περιοχές δεν έχουν λειψυδρία, όπως για παράδειγμα τα διάφορα πριγκηπάτα της Αραβικής χερσονήσου. Από την άλλη μεριά, παραδοσιακά υγρές περιοχές, όπως για παράδειγμα χωριά στην ορεινή Πίνδο, έχουν προβλήματα λειψυδρίας, καθότι ο πληθυσμός αυξάνεται δυσανάλογα το καλοκαίρι.

Η πραγματικότητα είναι ότι τα σημερινά διαθέσιμα αποθέματα (Μάρτιος 2026) στο υδροδοτικό σύστημα της Αθήνας είναι λίγο πάνω από 700 εκ. κυβικά μέτρα νερού. Έφτασαν δε σε ένα τοπικό ελάχιστο λίγο πάνω από τα 350 εκ. κυβικά μέτρα νερού το Νοέμβριο του 2025, εφάμιλλο του ιστορικά χαμηλού που εμφανίστηκε το καλοκαίρι του 2001 λίγο πριν παραδοθεί το έργο εμπλουτισμού του Μόρνου από τον Εύηνο, και λίγο πιο κάτω από το ιστορικό χαμηλό του 2008 (περίπου 400 εκ. κυβικά μέτρα νερού), όταν οι υποδομές της ΕΥΔΑΠ είχαν σχεδόν ολοκληρωθεί.

Οι διάφοροι «ειδικοί» όμως δεν ξέχασαν ξαφνικά την επιστήμη τους, απλά είναι φύσει και θέσει απολογητές της κυρίαρχης πολιτικής η οποία έχει ως στόχο την εξαπάτηση της κοινής γνώμης για να δικαιολογηθεί η κατάσταση έκτακτης ανάγκης και τον αποπροσανατολισμό του λαού από τις πραγματικές αιτίες και τον πραγματικό ένοχο για την κατάσταση των υποδομών που αφορούν τη Διαχείριση των Υδατικών Πόρων, ο οποίος είναι η άρχουσα τάξη και η στρατηγική της ΕΕ.

Για να φτάσουμε στην ουσία του ζητήματος, ο σημερινός συναγερμός για τη διαχείριση του νερού στην Αττική δεν έχει να κάνει με την αντιμετώπιση της «λειψυδρίας», αλλά στα λιμνάζοντα κεφάλαια που ψάχνουν απεγνωσμένα πεδίο για να επενδυθούν, και τα οποία βρίσκουν πρόσφορο έδαφος και στη βιομηχανία του νερού.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα η επένδυση του «Εύρυτου», στο οποίο πρακτικά μοιράζεται η πίτα μεταξύ των διάφορων κατασκευαστικών ομίλων, για ένα έργο το οποίο πέρα από τις εύλογες περιβαλλοντικές ανησυχίες, καταδεικνύει και την υποκρισία της άρχουσας τάξης και του κράτους της. Σημειώνουμε ότι επί της ουσίας προκηρύχτηκε η εκτροπή του Αχελώου την ώρα που η χρόνια απαίτηση του αγροτικού κινήματος στη Θεσσαλία για εμπλουτισμό του θεσσαλικού κάμπου με νερό βρήκε απέναντί του την ΕΕ και τα αστικά δικαστήρια διότι το έργο ήταν «μη φιλικό προς το περιβάλλον». Τώρα όμως που ξεκλειδώθηκαν τα σχετικά κονδύλια, οι «οικολογικές ανησυχίες» των διαφόρων πήγαν περίπατο.

Όσον αφορά την επιλογή της αφαλάτωσης, η οποία μπορεί να εφαρμόζεται σε περιοχές με ερήμους ή σε μικρά νησιά, αλλά επ' ουδενί δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ορθολογική επιλογή για μία χώρα όπως η Ελλάδα, η απάντηση βρίσκεται στην περιβόητη πράσινη μετάβαση και τη χρήση των ΑΠΕ. Το αποτέλεσμα αυτού του ενεργειακού μείγματος είναι η περίσσεια ενέργειας, η οποία όμως δεν μπορεί απλά να καταστραφεί (υπενθυμίζουμε ότι και το μπλακ άουτ της Ισπανίας το 2025 είχε ακριβώς την ίδια αιτία). Με δεδομένο το γεγονός ότι η τεχνολογία των μπαταριών δεν έχει αναπτυχθεί σε τέτοιο ακόμα βαθμό που επιτρέπει την αποθήκευση ενέργειας, η αφαλάτωση είναι μία «καλή» επιλογή για αποθήκευση ενέργειας, φυσικά πάντα με γνώμονα τα κέρδη των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων και όχι τις κοινωνικές ανάγκες.

Στο χορό του μοιράσματος κονδυλίων στους κατασκευαστικούς ομίλους και στη στοίχιση με την άρχουσα τάξη στέκεται ανοιχτά η πλειοψηφία του ΤΕΕ, με μικροδιαφορές που τις ονομάζει «εξορθολογισμό» των επενδύσεων. Αλλά και οι λύσεις που προτείνουν ως ρηξικέλευθες άλλες παρατάξεις για την «κρατικοποίηση» της ΕΥΔΑΠ και των εταιριών νερού, παραμένουν αντικειμενικά στην ίδια όχθη.

Υπενθυμίζουμε ότι το νερό ως πόρος παραμένει στην ιδιοκτησία του σημερινού κράτους-συλλογικού κεφαλαιοκράτη, το οποίο μπορεί να το πουλήσει, είτε τη διανομή του είτε την κατασκευή των υποδομών, στους διάφορους επιχειρηματικούς ομίλους. Και φυσικά κανένας από αυτούς τους ομίλους δεν επενδύει με το αζημίωτο, τουναντίον έρχονται με τη σειρά τους να βγάλουν τα κέρδη τους χρεώνοντας τα λαϊκά νοικοκυριά. Χαρακτηριστική είναι δε, η πρόσφατη εξέλιξη της πώλησης του 10% της ΕΥΔΑΠ-ΑΕ από ξένο μεγαλοεπενδυτή σε μεγάλο κατασκευαστικό εγχώριο κατασκευαστικό όμιλο.

Η μόνη λύση για πραγματική φιλολαϊκή διαχείριση των υδατικών πόρων, για φθινό και ποιοτικό νερό για όλες τις χρήσεις (ύδρευση, άρδευση, κτηνοτροφία, ενέργεια, βιομηχανία), είναι να αποχαρακτηριστεί το νερό από εμπόρευμα και να αντιμετωπιστεί ως κοινωνικό αγαθό, αναγκαίο για την προκοπή του λαού. Και αυτό μπορεί να συμβεί μόνο στο έδαφος της κοινωνικής ιδιοκτησίας, του επιστημονικού και κεντρικού σχεδιασμού, όπου η παραγωγή γίνεται με βάση τις κοινωνικές ανάγκες και όχι για τις κέρδη των επιχειρηματικών ομίλων.